

Faenza

Zsohovszky Melinda vagyok, a Budapesti Műszaki Főiskola Rejtő Sándor Könnyűipari Karának terméktervező szakos hallgatója.

2006/07-es tanévben Erasmus ösztöndíjjal Faenzában voltam, ahol Olaszország második legnagyobb design iskolája található, az ISIA. Egy teljes évet töltöttem itt, több tervezéssel kapcsolatos tárgyat is felvettem: divattervezés, kommunikáció, termékdesign (bútor). Az olasz főiskolán nagy hangsúlyt fektettek az egyéni kommunikációra és a gyakorlatra. Tehát a legtöbb órán, az általános témaismertetés után, mindig gyakorlati feladat megvalósítására törekedtek, és ezen keresztül lehetett magyarázni és tanítani a téma részleteit egyénekre lebontva. Az órák ezáltal elég szabadok voltak, a megjelenés ugyanakkor kötelező volt hiszen a legtöbbet egymás projektjéből, hibáiból tanulhattunk.

A termékdesign óra is hasonló felépítésű volt. Az első félévben egy általunk kiválasztott tárgy elemzése volt a feladat és fölismerni a választott téma minden részletét, majd át kellett tervezni azt egy másik használati tárggyá. Ez nyitottságra, újszerű látásmódra ösztönzött. A feladat célja a fantázia szárnyalása, majd a gondolatok után a konkrét megvalósítás problémájának megoldása és végül egy térbeli modell előállítás volt. Hogy szemléletesebbé tegyem, írok néhány példát, melyet csoporttársaim készítettek: fém téasztasúróból lámpa, magassarkú cipőből hasonló formájú fotel, Rubik kockából fiókos szekrény, stb.

Ez a feladat előkészítette a második félév anyagát, amikor már egy konkrét bútor tervezése volt a feladat egy céggel együttműködve - egy olasz bútorgyártó cég, a 3B számára. A cég minden hallgatónak kiadott egy ismertető füzetet a cég arculatáról, arról, hogy kiknek a beszállítója (pl.: IKEA), és milyen anyagokkal és gépekkel dolgoznak. A 3 B bútorgyártó cég farostlemezekkel dolgozik, melyre PVC bevonatot készítenek. (Így felületterv készítésére is volt lehetőség.) Emelett kiadtak egy olyan 30 oldalas füzetet is, amely a tervezéssel és a bútorral kapcsolatos elvárásaikat tartalmazta. Ebben a következő elvárások fogalmazódtak meg: a bútornak egyszerűnek kell lennie, mindenféle fölösleges díszítés nélkül, innovatívnak kell lennie, modernnek, hasznosnak, egyből felismerhetőnek, újszerűnek, olcsón előállíthatónak, egyszerűen csomagolhatónak, stb. Tehát szinte a lehetetlenre vállalkoztunk.

A cég vezetői a félév során négyszer jöttek el az iskolába a hallgatói prezentációra. Az első három alkalomra kettő darab A/3-as lapot kaptunk a bútorunk prezentálására. Az első prezentációmra egy art deco stílusú Betty Joel bútor átdolgozott tervét készítettem el, de nem tartottam megfelelőnek a prezentálásra, így azt be sem mutattam a cégnek. Ehelyett tanáraimmal konzultációk során fejlesztettem tovább a bútor tervét és az eredeti elképzelést szinte felismerhetetlenül átdolgozva készítettem el a második prezentációt. Az általam tervezett bútor lényege a következő volt: egy bútor az IKEA számára és méretei alapján, a már meglévő dobozaik esztétikus tárolására. Fontos volt számomra az otthoni összeszerelés lehetősége, a stabilitás, a játékosság és a hasznosság, miszerint a vásárló saját maga határozhatja meg bútorának formáját, egyénileg alakíthatja ki azt saját igényei számára.

A prezentáción körülbelül egy pillanatnyi időt szenteltek a projekt megtekintésére és közölték, hogy a bútoromnak túl nagy az anyagszükséglete, ezért nem jó a terv. A prezentáció végére az induló 50 diákból már csak 30 maradt versenyben. Volt akinek a

cég rideg bánásmódja vette el a kedvét, és volt aki egyáltalán nem tudott megfelelni a cég által felállított követelményeknek.

Az első kudarc után én is elkeseredtem, mert rengeteg munkám volt a projektben és ők alig 1-2 másodpercet szántak rám. A nyertes munkáért kitűzött 1000 euro fődíj azonban nagyon csábító volt.

A harmadik prezentációra megpróbáltam csökkenteni a gazdaságtalan anyagszükségletet és végül megtaláltam az ideális megoldást, annak érdekében hogy a bútornak kevesebb anyagigénye legyen, jobban átlátható legyen, de megőrizze azokat a pozitív tulajdonságait, melyek már a második tervben megvoltak.

Ezen a prezentáción a tevény ugyan elnyerte a cég egyik vezetőjének tetszését, de a többieket nem győzte meg.. Kaptunk még egy hetet egy végső PowerPoint-os előadás és egy kicsinyített modell elkészítésére. Ekkorra már csak 25-en maradtunk versenyben.

Az előadás nagy gondot okozott nekem, mivel akadtak még nyelvi nehézségeim. Szerencsére rengeteg segítséget kaptam. Azért, hogy a prezentáció alatt ne kelljen túl sokat beszélnem és mindenképp valamilyen módon kiemelkedjek a prezentációk sorából, egy két és fél perces videót készítettem a bútoromról a Queen együttes zenejére. Ez kicsit kockázatos volt, de bíztam a cég vezetőinek fiatalosságában. Az elgondolás bevált, a prezentáció végül a várt hatást érte el: 8 órás várakozás után végül bejelentették, hogy hat másik társaméval együtt megvásárolják az én bútortervemet, és nyáron prototípust is előállítanak belőle, amelyeken teszteket végeznek, hogy sorozatgyártásra alkalmassá tegyék. Idén ősszel pedig egy könyvet készítenek az iskola és a cég közös munkájáról, valamint a legjobb projektekből.

Hatalmas élmény volt számomra az, hogy egy céggel dolgozhattam együtt, mert ez sok mindent tanított a „valós“ üzleti életről. Megtanította számomra, hogy nincs tárgy tervezés nélkül, hogy egy tervező nem lehet csak műszaki szakember, vagy csak művész, ha ipari formával akar foglalkozni..

Nagyban elősegítette a tervezés folyamatát néhány itthon tanult tantárgy. Az RKK terméktervezői szakirányon oktatott szintan, művészeti ismeretek, rajz, műszaki rajz és design ismerete nagyon fontos volt a projektmunkámban. Olaszországi tanulmányaim és életem első bútortervének sikere új távlatokat és lehetőségeket nyitott meg életemben. Ezúton is szeretném megköszönni a lehetőséget a Budapesti Műszaki Főiskolának, Kokasné Palicska Líviának, Szűcs Ágnesnek és az ISIA-nak.